

УВОДНИК У ТЕМУ БРОЈА

Са осећањем повређености, па и омаловажености, школски библиотекарџи већ месецима бране не само своја радна места већ и значај школске библиотеке и потребу сваке школе за школском библиотеком. Као тему овог броја поставили смо питање *Зашто је школски библиотекар потребан и незаменљив.*

Многи су о овоме проговорили, што јавно, што у кругу својих пријатеља. Бројним акцијама Друштва школских библиотекара Србије придружили су се не само школски библиотекарџи већ и други библиотекарџи, колеге, професори факултета, личности из света књижевности и културе. Добили смо и ово непотписано писмо, које преносимо као уводник у тему броја:

„Поштована колегинице!

Под утиском свега што нам се догађа, саставила сам писмо, али не желим да га потпишем...разумећете.

БИБЛИОТЕКАРИ-НАСТАВНИЦИ-ЉУДИ, МОРАМО да будемо и БИЋЕМО сложни у настојању да се изборимо за своје радно место, али и за свој вечито понижаван и „мање важан“ посао у просвети. Нико не зна боље од библиотекара у школи како је то бити библиотекар, јер је већина нас доспела на ово радно место смањењем фонда часова, разреда и осталог.

Откако сам почела да радим у просвети, смањује ми се норма, да бих на крају после свих залагања, ентузијазма, освојених места на такмичењима, новина унетих са похађаних семинара – доспела у библиотеку. Први мој утисак био је да више НИКАД нећу држати дневник, и НИКАД нећу улазити у разред, и НИКАД нећу бити професионално испуњена, јер МОЈА ПРОФЕСИЈА је МОЈА ЉУБАВ. Љубав свих нас који радимо у школи је, у ствари, наша професија!

А онда, полако, временом, открила сам опет СЕБЕ, вратио ми се ентузијазам, жеља за уношењем новина, љубав према професији.

Бити библиотекар значи бити креативан и првенствено волети овај посао, а затим ставити себе у други план, јер је све важније од онога што ти радиш, твој посао у

школи увек може да чека и ти увек треба да си на располагању свима у школи и део свега што се ради, а ако ниси, требао би да будеш и сл.

Последице овог закона су незамисливе, јер наш је посао огroman, немерљив и никад довршен (разумеће само библиотекари, нажалост), у мом случају 25 разреда је огroman посао и одговорност, поред свих осталих обавеза и задужења у школи. Потребни су ентузијазам, стрпљење и енергија да би се радио овај посао. Посао који се не види, јер библиотекари су углавном невидљиви и мање важни, а проблем који је увек присутан и у порасту јесте да деца како расту, тако све мање или уопште НЕ ЧИТАЈУ КЊИГЕ!

Ревностан библиотекар никада нема времена и његов посао никада није готов, његов час никада није завршен, чак ни када звони за крај последњег часа у школској години. Ако изгубимо ентузијазам, јурећи за нормом у више школа (то добро знам, јер сам радила као библиотекар у две школе), изгубићемо и ово мало деце, малих људи, који воле КЊИГУ и због којих још постоје места, која се зову библиотеке!“

